

בת אחיו של המלחין לא השתתפה בערב שנערך השבוע לזכרו. היא לא קיבלה כרטיס

אין לי כרטיסים לערב קורט וייל, ולכן לא אהיה שם! אמרה חנה מרום. זה יכול לקרות לכל אזרח. אך בי מיקרה זה הסנדלר הולך יחף. כי חנה מרום מנהריה, אזרחית אלמונית בכל ימות השנה, היא בת-אחיו של קורט וייל.

השבוע הקדיש הפסטיבל הישראלי ערב ליצירות קורט וייל. בין

בת אח קורט וייל, כפי ש"צולם בברלין (למע"לה) וחנה מרום (למטה) בנהריה.

השאר: אוסרה בת מערבה אחת בשם "שיבעת החטאים". על פי ביצוע בימי תי של ברטולט ברכט, ורקוויאם ברי לינאי. עורכי הפסטיבל לא הזמינו את בת-אחיו, מסנני שלא ידעו כלל על קיומה.

בנה של חנה מרום, עירא, מופיע אף הוא במיסגרת הפסטיבל. כצירי בי תערוכה המתקיימת בבית האמון, בשם "אל, מיתוס ללא אל". אוריאלה וייט גילתה את בת-האח הצנועה, וזו סיפרה לה על ילדותו של וייל. מישפחתו, יחסיו האמיתיים עם ברטולט ברכט וכו'.

לפני הצגת הבכורה של או"פ פרה בגרוש, בברלין 1929, אמר קורט וייל לאמי: זה לא טוב, אני מוריד את זה. הוא היה חששן מטיבעו, סכל מפוביות נוראיות. לפני כל הופעת

הלב המת

(המשך מעמוד 21)

שחושב ששיחה אינה פוגעת בכבוד, הוא מספר על חולים היסטריים, המכים בעצבנות כל עיתונאי הנקרא בדרכם. ולקינות, כדי להאיר את כבודם של החולים, הוא מצהיר כי "לחולים האלה יש צרכים פרימיטיביים-ראשוניים. הם מתעניינים רק באוכל ובכגרים".

סיוט זוחל

אולי כדי לאמת את התיאוריה של גולדשטיין מספק בית-החולים למצורעיו רק אוכל, כגדים וטיפול רפואי. בעבר לא העזו איש, מלבד הסגל הרפואי, להיכנס למקום. החולים ביש לו לעצמם, כיכסו, ניקו את חדריהם. וכשהחיידיקים הגיחו לגופם לזמן מה, אף יצאו לעיר, צפו בסרטים, ביקרו במספרות, אכלו במסעדות.

כמשך השנים הודקנו החולים. רובם אינם יכולים לעבוד ולבלות מחוץ לבית-החולים. בלי ריפוי בע"י, סוק, סיפריה, פעולות תרבות — הופכות שעות-הפנאי לסיט זוחל, משמים.

וכך מכשירה-טלוויזיה הציבעונית אינו רק מכשיר, אלא גם ידיד. אבל

אפים שטוחים, ידיים מעוותות, רגליים נפוחות — אך יש מיקרים יותר גרועים

לפעמים, מרוב עצבנות וסבל פנימי, אני לא מסוגל אפילו לצפות בטלוויזיה. זיה, אומר אחד החולים, 30 שנים אני כאן. 11 שנים סובל מכאבים חזקים. כשאר הזמן — משתעמם".

כלא? מה פיתאום כלא? פניו של גולדשטיין מעורר התקלות. אך בקושי הוא שולט בכעסו. "הרלחות פתוחות. הם תמיד יכולים לצאת!"

לאן? לאן ילך חולה שצורתו מעוותת ובני מישפחתו נטשוהו?

מבט מתרפס

כל שבירר של חריגה מהשיגרה מרגש את החולים. ביקור לא צפוי של גולדשטיין מעורר התקלות. "אין לי נעליים", אומר החולה, שכפות רג' ליו נתייטמו מאצבעותיהן. "אני לא יכול לנעול נעליים רגילות. אין תקציב לנעליים מיוחדות. ומתי תביא לי את החליל שהבטחת. מר גולדשטיין? ביום השישי? תודה רבה לך, מר גולדשטיין? לבוש בחלוק של משרד-הבריאות, נשען על מקלה-הליכה, מבט מתרפס של מי שכל חייו היה תלוי באחרים.

כשגולדשטיין הולך לדרום, מת'יישבים החולים על ספסלי-העץ שבי מסדרון. למרות השעה המוקדמת, אפוף המיסדרון באור בידעריים. "אני לא אוהבת חושך", אומרת מישהי. כמה ככבודות, מרדה על הליכון לחדרה.

הנתורים מביטים בה בשתיקה. לכולם אפים שטוחים, כפות ידיים מעוותות, רגליים נפוחות כנעלי-בית. השיחה, שהתחילה בכדיחות-הדעת, גלשה למחלות. ראובן נאנח. "בחוק יש מחלות אימות. סרטן, למשל. ושמעתי שיש גם מחלת-זיקנה. ילדים קטנים נראים פיתאום כמו זקנים. כן, יש מיקרים הרבה יותר גרועים מהמיקרה שלנו".

שרה ליבוביץ

סרטי נחשון מצויים סרטם של נדב לוי ונסים לוי

בנות

זרות, יריבות ובסוף - חברות

בהשתתפות: חלי גולדנברג, חנה אזולאי, ענת טופול, עירית פרנסי, קרולין לנגפורד, אורנה רוטנברג, טיגל כהן, רחלי חיימאן, אריאלה רבינוביץ, עמוס לביא, דליה להב, דורון ציפרס, בתפקיד אורח: מאיר סויסה תסריט: אסי דוין, צילום: מרצ'לו מאשויקי, עורך: נסים מוסק, מנהל אמנותי: יורם ברזילי, מוזיקה: ירוסלב יעקובוביץ במאי: נדב לוי ונסים לוי, הרווי אדיונון, הפצה: סרטי נחשון

מליל שישי "מוגרבי" ת"א, "ארמון" ר"ג ממוצ"ש "אורנע" ירושלים, "ארמון" חיפה, "אורן" באר-שבע "עמל" כפר-סבא, "חן" רחובות "תפארת" הרצליה, "שלום" פתח-תקוה

איתן עמיחי

הדברת מזיקים

בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272

טל. 5-6-790114 רש' מס' 21 עסק 481/75

שמירה על בריאותך ורכושך